

Daniels bok – nummer femtitre

Profetiske syner avdekket: Å forstå de siste dager gjennom Daniels erfaring

Jeff Pippenger

2024-01-17

Alle profetene taler mer om de siste dager enn om den tid de selv levde i.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetier gjelder for oss. ‘Alt dette hendte dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.’ 1 Korinterbrev 10:11. ‘Det ble dem åpenbart at det ikke var seg selv, men oss de tjente med det som nå er blitt forkynt dere ved dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, sendt fra himmelen; dette er ting som englene ønsker å skue inn i.’ 1 Peter 1:12»

«Bibelen har samlet og bundet sammen sine skatter for denne siste slekt. Alle de store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testaments historie har vært, og gjentar seg, i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Daniel representerer Guds folk, som i de siste dager gjennom det profetiske Ord har oppdaget at de har vært spredd. Når de våkner opp til dette faktum, pålegges de å oppfylle bønner i 3. Mosebok tjueseks, og også bønner om å forstå den siste profetiske hemmelighet som blir åpnet like før nådetiden avsluttes, slik dette er fremstilt ved Daniels bønn i kapittel to. Hvis og når de trer inn i Daniels erfaring, vil engelen Gabriel røre ved, underrette og tale til dem, med det formål å gi dem «innsikt og forstand». De vise er de som «forstår» «kunnskapsøkningen» når en profetisk hemmelighet blir åpenbart.

Og han underviste meg og talte med meg og sa: Daniel, jeg er nå kommet for å gi deg innsikt og forstand. Ved begynnelsen av dine bønner gikk ordet ut, og jeg er kommet for å kunngjøre deg det; for du er høyt elsket. Gi derfor akt på ordet, og forstå synet. Daniel 9:22, 23.

Synet som Daniel blir bedt om å gi akt på, er «mareh»-synet om tilsynekomst. Gabriel hadde ikke fullført det arbeidet han var blitt pålagt i kapittel åtte, da han hadde fått beskjed om å la Daniel forstå «mareh»-synet. I kapittel ni har han vendt tilbake for å fullføre tydningen. I kapittel ni lever Daniel ikke lenger i perioden for Babylons rike, men i historien til det medo-persiske riket.

Når Gabriel pålegger Daniel å «forstå saken» og å «akte på synet», peker han på en prosess av mental atskillelse som han ønsker at Daniel skal utøve. Ordene som er oversatt med «forstå» og «akte på», er det samme hebraiske ordet. Ordet er «biyn» og betyr å skille mentalt. Det hebraiske ordet som er oversatt med «sak», er «dabar» og betyr «Ordet». Gabriel underretter derfor Daniel, og dem han representerer i de siste dager, om rett å dele sannhetens ord.

Legg vinn på å framstilla deg godkjend for Gud, som ein arbeidar som ikkje treng å skjemmast, og som rett deler sannings ord. 2 Timoteus 2:15.

Ordet «sak» blir også brukt av Daniel i kapittel ti, vers én, der det tre ganger er oversatt med «ting».

I Kyros', Persias konges, tredje regjeringsår ble et budskap åpenbart for Daniel, han som fikk navnet Beltsasar; og budskapet var sant, men den fastsatte tiden var lang; og han forstod budskapet og fikk innsikt i synet. Daniel 10:1.

I verset er ordet «syn» «mareh»-synet av tilsynekomsten, og Daniel hadde forståelse av både tingen (saken) og også synet («mareh»). I vers tjue i kapittel ni påla Gabriel Daniel å dele saken og synet rett, og i vers én i kapittel ti har han forståelse av både saken (tingen) og synet («mareh»). Gabriel underretter Daniel i kapittel ni om å erkjenne skillet (dele rett) mellom saken og synet. Synet er «mareh»-synet, og «saken», eller «tingen», er «chazon»-synet.

I kapittel åtte blir begge synene identifisert, og det blir påpekt et skille fordi Daniel ønsket å forstå «chazon»-synet, men Gabriel fikk befaling om å la Daniel forstå «mareh»-synet. Idet Gabriel begynner sitt arbeid med å la Daniel forstå «saken» og «synet», gjør han Daniel oppmerksom på at de er to forskjellige syner.

Og han underviste meg og talte med meg og sa: Daniel, nå er jeg kommet ut for å gi deg innsikt og forstand. Ved begynnelsen av dine bønner gikk ordet ut, og jeg er kommet for å kunngjøre det for deg; for du er høyt elsket. Så gi akt på ordet og forstå synet. Sytti uker er fastsatt over ditt folk og over din hellige by, for å fullende overtredelsen og gjøre ende på syndene og skaffe soning for misgjerning og føre inn evig rettferdighet og besegle syn og profet og salve det Aller helligste. Så vit da og forstå: Fra den tid ordet går ut om å gjenreise og bygge Jerusalem, inntil Messias, Fyrsten, skal det være sju uker og sekstito uker. Gaten skal bygges opp igjen, og vollgraven, men i trengselstider. Og etter de sekstito ukene skal Messias utryddes, men ikke for sin egen skyld. Og folket til den fyrsten som skal komme, skal ødelegges byen og helligdommen, og enden på det skal komme med en flom; og inntil krigens ende er ødeleggelser fastsatt. Og han skal stadfeste pakten med de mange i én uke, og midt i uken skal han gjøre slutt på slakteroffer og matoffer, og på grunn av styggedommenes utbredelse skal han gjøre det øde, inntil fullendelsen, og det som er fastsatt, blir utøst over den ødelagte. Daniel 9:22–27.

Gabriel ønsket at Daniel skulle forstå at elementer fra både «chazon»-synet og «mareh»-synet ville være representert i den tydningen han ga Daniel. Tydningen skulle omhandle begge synene, og det var Daniels ansvar rett å skjelne synet som omhandlet nedtrampingen av helligdommen og hæren, fra synet som ledet frem til Kristi fremtreden i Det Aller Helligste den 22. oktober 1844.

Gabriel angir at fra Artaxerxes' påbud i 457 f.Kr. skulle det være fire hundre og nitti år som var «avskåret» fra de to tusen og tre hundre årene i synet om aftenene og morgenene, hvilket særlig gjaldt jødene. I de versene som nettopp er sitert, forekommer ordet «bestemt» tre ganger, men det er to forskjellige hebraiske ord som begge er oversatt med «bestemt» i versene. Første gang «bestemt» forekommer, er i vers tjuefire, og det hebraiske ordet er «chathak» og betyr «å skjære av».

Det fastslår at Israel ble gitt en prøvetid som begynte med Artaxerxes' tredje dekret og ville ende med steiningen av Stefanus i år 34 e.Kr. De fire hundre og nitti årene var «avskåret» og representerte en kortere profetisk periode innenfor den lengre profetien på to tusen tre hundre år. Tallet «fire hundre og nitti» er et symbol på prøvetid, slik Jesus vitnet om.

Da kom Peter til ham og sa: Herre, hvor mange ganger skal min bror synde mot meg, og jeg tilgi ham? Inntil sju ganger? Jesus sier til ham: Jeg sier deg: ikke inntil sju ganger, men inntil sytti ganger sju. Matteus 18:22.

Det finnes en ende på tilgivelsen, og denne enden er representert ved tallet «fire hundre og nitti». De «fire hundre og nitti» år representerer en prøvetid for jødene fra deres utfrielse inntil de fylte begeret for sin prøvetid ved steiningen av Stefanus. De «fire hundre og nitti» år er også knyttet til forbannelsen om de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Det finnes bare to steder i Bibelen som omtaler at landet nyter sine sabbater. Det første finnes i Tredje Mosebok tjueseks.

Og dersom dere ikke engang da vil høre på meg, men går imot meg, da vil også jeg gå imot dere i harme; og jeg, ja jeg, vil tukte dere sju ganger for deres synder. Og dere skal ete kjøttet av deres sønner, og deres døtres kjøtt skal dere ete. Og jeg vil ødelegge deres offerhauger og hogge ned deres solstøtter og kaste likene deres på likene av avgudene deres, og min sjel skal avsky dere. Og jeg vil gjøre byene deres til ruiner og legge helligdommene deres øde, og jeg vil ikke kjenne den velbehagelige duften av deres velluktende offer. Og jeg vil gjøre landet til en ødemark; og deres fiender som bor der, skal bli forferdet over det. Og jeg vil spre dere blant hedningefolkene og trekke sverdet ut etter dere; og landet deres skal være øde og byene deres ruiner. Da skal landet nyte sine sabbater så lenge det ligger øde og dere er i deres fienders land; da skal landet hvile og nyte sine sabbater. Så lenge det ligger øde, skal det hvile, fordi det ikke fikk hvile på deres sabbater mens dere bodde der. 3 Mosebok 26:27–35.

Straffen på «sju tider», som det henvises til fire ganger i kapittel tjueseks, viser at når Guds folk blir spredt, skal landet da «nyte sine sabbater». Daniel og de tre trofaste var blitt spredt til fiendens land i oppfyllelse av Moses' forbannelse, og at spredningen på sytti år var en symbolsk anskuelsesundervisning om spredningen på to tusen fem hundre og tjue år. Det var en profetisk anskuelsesundervisning, lik Elias' tre og et halvt år med tørke under Jesabels forfølgelse. Disse tre og et halvt årene representerte tre og et halvt profetiske år, som tilsvarte ett tusen to hundre og seksti år med pavelig styre fra året 538 til 1798. De sytti årene var et symbol på «sju tider», slik de tre og et halvt årene var et symbol på ørkenen på ett tusen to hundre og seksti år. De sytti årene av Daniels fangenskap, slik de ble identifisert av Jeremia, representerte «fire hundre og nitti» år.

Og Herren, deres fedres Gud, sendte bud til dem ved sine sendebud, idet han stod tidlig opp og sendte dem, fordi han hadde medynk med sitt folk og med sin bolig. Men de spottet Guds sendebud, foraktet hans ord og hånte hans profeter, inntil Herrens vrede steg opp mot hans folk, så det ikke lenger fantes legedom. Derfor lot han kaldeernes konge komme over dem; han drepte deres unge menn med sverd i deres helligdoms hus, og han sparte verken ung mann eller jomfru, gammel eller den som var nedbøyd av alder; alle ga han i hans hånd. Og alle karene i Guds hus, store og små, og skattene i Herrens hus, og skattene til kongen og hans fyrster, alt dette førte han til Babylon. Og de brente Guds hus og rev ned Jerusalems mur, og alle

palassene der brente de med ild, og alle de kostbare gjenstandene der ødela de. Og dem som var sluppet unna sverdet, førte han bort til Babylon; der var de tjenere for ham og hans sønner inntil perserrikets herredømme kom, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle oppfylles, inntil landet hadde fått nyte sine sabbater; så lenge det lå øde, holdt det sabbat, for at sytti år skulle fullendes. Men i det første året til Kyros, Persias konge, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle fullbyrdes, vakte Herren ånden hos Kyros, Persias konge, så han lot et rop gå ut gjennom hele sitt rike, og også satte det i skrift, og sa: Så sier Kyros, Persias konge: Alle jordens riker har Herren, himmelens Gud, gitt meg, og han har pålagt meg å bygge et hus for ham i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem er blant dere av hele hans folk? Herren hans Gud være med ham, og la ham dra opp. 2 Krønikebok 36:15–23.

De eneste to henvisningene i Bibelen til at landet nyter sine sabbater, står i forbindelse med spredningen av Guds folk og de sytti årene i fangenskap, som representerte et tidsrom som ville gi landet anledning til å nyte sine sabbater. Det svarte til det antall sabbater jødene ikke lot landet få hvile. At landet hvilte i sytti år, representerte det samlede antall år da opprøret mot budet om å la landet hvile var blitt fullbyrdet. Enkel matematikk viser at i «fire hundre og nitti» år med opprør ville det være i alt sytti år da landet ikke hadde fått hvile.

Fire hundre og nitti år ble avskåret fra de to tusen tre hundre årene, som en nådetid for jødene, og disse «fire hundre og nitti» årene har en direkte forbindelse med spredningen av de «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks.

«chazon»-synet om nedtrampingen og «mareh»-synet om tilsynekomsten ved utløpet av to tusen tre hundre år er forskjellige fra hverandre, men de har en direkte forbindelse. Som i Daniels tilfelle skal Guds folk rett dele de to synene, samtidig som de erkjenner deres innbyrdes sammenheng. De sytti årene i fangenskap, som ledet til de tre dekretene som tillot jødene å vende tilbake og gjenoppbygge Jerusalem, representerte «fire hundre og nitti» år med jødernes opprør mot pakten om å la landet hvile.

Da det tredje dekret identifiserte deres anledning til å vende tilbake og gjenoppbygge, fikk de «fire hundre og nitti» år som en prøvetid, idet de ble prøvd ved den samme tidsperiode hvor deres ulydighet førte til Jerusalems ødeleggelse og deres adspredelse. Ved slutten av de andre «fire hundre og nitti år» skulle deres ulydighet på ny føre til Jerusalems ødeleggelse og deres adspredelse blant hedningene.

Spredningen under det syttiårige fangenskapet ble innledet av «fire hundre og nitti» år med opprør, og deretter ble dette syttiårige fangenskapet etterfulgt av ytterligere «fire hundre og nitti år» med fortsatt opprør.

Den første perioden på «fire hundre og nitti» år, som førte til de sytti årene da landet fikk hvile, hadde nådd sin avslutning med Jerusalems ødeleggelse. Ved slutten av de «fire hundre og nitti» årene som var avskåret fra de to tusen tre hundre årene, ble Jerusalem igjen ødelagt, for Jesus illustrerer alltid enden på en ting med begynnelsen på en ting.

Det sytti år lange fangenskapet til det bokstavelige Israel i det bokstavelige Babylon var et symbol på spredningen i «sju tider», og søster White identifiserer at de sytti årene med fangenskap for det

bokstavelige Israel i det bokstavelige Babylon var et forbilde på de tolv hundre og seksti årene med fangenskap for det åndelige Israel i det åndelige Babylon.

«Guds menighet på jorden var like sannelig i fangenskap i denne lange perioden med nådeløs forfølgelse som Israels barn var holdt fangne i Babylon under eksilets tid.» Prophets and Kings, 714.

De tolv hundre og seksti årene fra året 538 til 1798 var et forbilde på «sju tider». Ved slutten av de sytti årene vendte jødene tilbake for å gjenreise og gjenoppbygge Jerusalem. Deres tilbakevending under de tre dekretene markerte begynnelsen (457 f.Kr.) på de to tusen tre hundre årene i «mareh»-synet, som førte til Kristi fremtreden i Det aller helligste den 22. oktober 1844. De tre dekretene markerte begynnelsen på den profetiske perioden, og det krevdes alle tre dekretene for å innlede den profetiske perioden, selv om de begynte å vende tilbake og gjenoppbygge med Kyros' første dekret.

«I Esras sjuende kapittel finnes dekretet. Versene 12–26. I sin mest fullstendige form ble det utstedt av Artaxerxes, Persias konge, i 457 f.Kr. Men i Esra 6,14 sies det at Herrens hus i Jerusalem ble bygd «etter befaling av Kyros og Darius og Artaxerxes, Persias konge» [«dekret», marg.]. Disse tre kongene, ved å gi opphav til, stadfeste på ny og fullføre dekretet, førte det frem til den fullkommenhet som profetien krevde for å markere begynnelsen på de 2300 år. Når 457 f.Kr., tidspunktet da dekretet ble fullført, tas som datoen for befalingen, viste det seg at enhver detalj i profetien om de sytti ukene var blitt oppfylt.» The Great Controversy, 326.

Fra 1798 til 1844 trådte de tre englene i Åpenbaringen inn i den profetiske historie, og likesom de tre forordningene markerte begynnelsen på profetien om to tusen tre hundre år, markerte disse tre englene avslutningen på profetien. Den profetiske perioden endte med den tredje engels ankomst, likesom den hadde begynt med den tredje forordnings ankomst, for Jesus identifiserer alltid enden på en ting med begynnelsen på en ting.

Jødene begynte å vende tilbake under det første dekretet, og i historien om det andre dekretet fullførte de templet. Den tredje engelen ankom den 22. oktober 1844, og før den datoen hadde millerittene fullført det åndelige templet som de hadde gått ut av det åndelige Babylon for å gjenoppbygge. Det måtte fullføres, for den 22. oktober 1844 skulle paktens budbærer komme brått til sitt tempel. Det templet var millerittfolket som trådte inn i pakt den 22. oktober 1844, og som Peter identifiserer som et tempel.

Også dere, som levende steiner, blir oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.

Millerittenes tempel ble bygd fra 1798 til 1844, hvilket er førtiseks år, eller profetisk tre dager, for Kristus tilkjennega at det tar tre dager å reise opp et tempel.

Og jødene påske var nær, og Jesus drog opp til Jerusalem. Og han fant i tempelet dem som solgte okser og sauer og duer, og pengevekslerne som satt der. Og da han hadde laget en svepe av små snorer, drev han dem alle ut av tempelet, både sauene og oksene; og han tømte ut

pengevekslernes penger og veltet bordene deres. Og til dem som solgte duer, sa han: Ta dette bort herfra; gjør ikke min Fars hus til et handelshus. Og hans disipler kom i hu at det var skrevet: Nidkjærheten for ditt hus har fortært meg. Da tok jødene til orde og sa til ham: Hvilket tegn viser du oss, siden du gjør dette? Jesus svarte og sa til dem: Riv dette tempel ned, og på tre dager skal jeg reise det opp. Da sa jødene: I førtiseks år er det blitt bygget på dette tempel, og vil du reise det opp på tre dager? Men han talte om sin kropps tempel. Johannes 2:13–21.

Søster White fastslår at da paktens engel brått kom til sitt tempel, slik det er fremstilt i Malakis bok, ble forutsigelsen oppfylt da Kristus rensset tempelet, slik det nettopp er påvist i avsnittet fra Johannes.

«Da Jesus rensset templet for verdens kjøpere og selgere, kunngjorde han sitt oppdrag: å rense hjertet fra syndens besmittelse,—fra de jordiske begjær, de selviske lyster, de onde vaner som forderver sjelen. «Se, jeg sender min budbærer, og han skal rydde vei for meg. Og Herren, som dere søker, skal med ett komme til sitt tempel, paktens engel, som dere har behag i. Se, han kommer, sier Herren, hærskaenes Gud. Men hvem kan utholde den dag da han kommer? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik smelterens ild og vaskernes lut. Han skal sitte og smelte og rense sølvet. Han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram offergaver for Herren i rettferdighet.» Malaki 3:1–3.» Alfa og Omega, 161.

Tempelet i Johannes kapittel to tok førtiseks år å bygge, og Jesus sa at Han ville reise det nedbrutte tempelet opp på tre dager. Fra 1798 til 1844 er det førtiseks år, og det identifiserer ankomsten av de tre englene (dagene) i Åpenbaringen fjorten, som var blitt forbilledlig framstilt ved de tre dekretene som innledet den to tusen og tre hundre år lange profetien. De førtiseks årene er den perioden da Kristus reiste opp det millerittiske tempelet, for før den tid hadde den åndelige helligdommen og det åndelige Israel vært nedtrådt av det åndelige Babylon.

Da Kristus rensset templet ved påsken i begynnelsen av sin tjeneste, oppfylte Han profetien om Paktens Engel, som brått skulle komme til sitt tempel, slik det er fremstilt hos Malaki. Den 22. oktober 1844 kom Kristus plutselig til sitt tempel, og det hadde tatt Ham førtiseks år å reise sitt ødelagte tempel.

«Kristi komme som vår yppersteprest til Det Aller Helligste for å rense helligdommen, slik dette fremstilles i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den Gamle av Dager, slik dette fremstilles i Daniel 7,13; og Herrens komme til sitt tempel, slik dette er forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Den første harme endte i 1798, og slutten på den siste harme var 1844. Begynnelsen på førtiseksårsperioden, da Kristus oppreiste det millerittiske tempel, illustrerte slutten; for både begynnelsen og avslutningen ble kjennetegnet ved fullbyrdelsen av Guds harme mot sitt folk, for Jesus identifiserer alltid enden på en ting med begynnelsen på en ting.

Vi vil fortsette vår studie av Gabriels undervisning til Daniel i den neste artikkelen.

«Johannes' åpenbaring må åpnes for folket. Mange er blitt undervist om at den er en forseglet bok, men den er forseglet bare for dem som forkaster sannhet og lys. De sannheter den inneholder, må forkynnes, for at mennesker kan få anledning til å forberede seg på de begivenheter som så snart skal finne sted. Den tredje engels budskap må framholdes som det eneste håp om frelse for en fortapt verden. »

«De siste dagers farer er over oss, og i vårt arbeid skal vi advare folket om den fare de befinner seg i. La ikke de høytidelige scener som profetien har åpenbart snart skal finne sted, bli latt urørt. Vi er Guds sendebud, og vi har ingen tid å miste. De som vil være medarbeidere med vår Herre Jesus Kristus, vil vise en dyp interesse for sannhetene som finnes i denne bok. Med penn og røst vil de strebe etter å gjøre tydelige de underfulle ting som Kristus kom fra himmelen for å åpenbare.» Signs of the Times, 4. juli 1906.